„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA,

udgivet af

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Han tog fejl. Minnesota Højesteret har erklæret, at en Person, som køber Drikkevarer for at faa Beviser mod Sælgeren, ikke selv overtræder Loven. Howard Gesell i Thief River Falls troede, han skulde faa en Detektiv sat fast ved at paastaa, at denne, som køber var lige saa skyldig som Sælgeren, som Gesell nemlig, men han tog slemt fejl.

The American Scandinavian Foundation meddeler os, at det har faaet en raadgivende Komite paa 10 udnævnt i Chicago, hvis Medlemmer er: Charles S. Peterson (Formand), A. Lanquist og Henry S. Henschen — Repræsentanter for Svenskerne; Konsul F. Herman Gade, Oscar H. Haugan og Birger Osland — Repræsentanter for Nordmændene; Dr. Max Henius, Henry L. Hertz og Carl Anthonsen — Repræsentanter for Danskerne, og endelig C. H. Thordarson som Repræsentant for Islænderne. Som vi forstaar, vil denne Komite yde sin Tjeneste frit, og man venter, at dens Tjeneste vil bidrage betydeligt til at udvide Fondets Virksomhed.

Angaaende det Spørgsmaal, om en Kristen kan gaa med i Krig, har vi haft personlige Henvendelser med Anmodning om privat Svar. Vi faar her svare vedkommende — sikkert velmenende — Spørgere, at Redaktøren har andet at bruge sin Tid og sine Kræfter til end at føre vidtløftige Korrespondancer om denne Sag. Han har væsentlig intet andet at sige, end han har sagt offentlig. Det, vi pegede paa, maa tages med i Betragtning ved dette Spørgsmaals Drøftelse, om Svaret ikke skal blive altfor overfladisk og ensidigt. For øvrigt faar den enkelte spørge sin egen Samvittighed til Raads. Det er ondt i denne Verden, som en Kristen maa sætte sig imod. Paa hvilken Maade han saa skal gøre det, det er ikke altid saa lige til at afgøre.

Skal den lutherske Kirkes Enhed her i Landet blive fremmed i Jubilæumsaccret- Dsk. har før meddelt lidt i den Retning; vi skal denne Gang meddele noget af, hvad norsk-lutherske Blade siger om dette Spørgsmaal. „Evangelisk luthersk Kirketidende" skriver bl. a.: „Jubelaaret bør ikke udløbe, uden at de lutherske Kirkesamfund her i Landet har haft et Møde og et ærligt Ord sammen. Et saadant Møde bør ikke arrangeres i den Hensigt at faa i Stand en fuldstændig organisk Enhed, thi det kunde blive ikke blot resultatløst men muligvis derimod tjene til at udvide Kløfterne. Men vi ønsker et Møde, som ærligt gaar ud fra og retter sig efter den Forudsætning, at der endnu ikke eksisterer tilstrækkelig Enhed, men at vi af Hjertet ønsker at opnaa en saadan. Naar vi saa giver Agt paa, hvad der vindes, kan vi nære gödt Haab om at vinde mere, blot vi ønsker det og forstaar at bruge den bedste Tid. Vi udkaster derfor den Tanke, at Formændene for de respektive Kirkesamfund indleder Forhandling med hverandre i den Hensigt at faa sammenkaldt en almindelig luthersk Konferents, i hvilken alle lutherske Samfund, om muligt, bør blive repræsenterede, [illegible] behandle saadanne [illegible] Løsning kunde føre den lutherske Kirke fremad imod den ønskede Enhed i Bekendelse og Virksomhed.

Den norske Synodes engelske Blad „Lutheran Herald" udtaler sig i samme Retning. Ogsaa i „Lutheraneren", den forenede norske Kirkes Organ, er der forekommet hjertelige Udtalelser til Fremme af samme Sag.

En engelsk Kaptajn ønskede sig en smuk Tonga-Kano (Baad) for at give den til Englands Dronning. Missionæren overdrog Arbejdet til en flink indfødt Høvding, som kaldte sig Kong Georg. Kaptajnen. blev saa velfornøjet med Kanoen, at han betalte 10 Souvereigns ($50) for den. Kong Georg havde aldrig før været saa rig. Han skjulte sin Skat paa et Sted, som ingen vidste om. Men en Dag, der forædes til Missionen, lagde han den hele Sum paa Alteret til Guds Sag. Egentlig gav han 11 Souvereigns; thi han gav ogsaa sig selv til Missionstjenesten og blev Præsident. Missionsvenner, hvor meget ligner vi denne Discipel?

„Luth."

Gipsy Smith ved Fronten. Gipsy Smith, den bekendte Evangelist, der i et halvt Aar har holdt Møder ved den engelske Front i Frankrig, fortalte om sine Oplevelser ved et Søndagsmøde i London for en Tid siden.

Han sagde bl. a. ifølge „The Christ.", at ingen Bygning derovre havde været stor nok til at rumme den Mængde, der ønskede at deltage i Møderne. Soldaterne derude var endnu mere begærlige efter at høre Ordet end Folk hjemme. De sang mange af Salmerne saaledes, at Ordene fik en ny og dybere Betydning for ham. Det var ingen Sag at bede sammen med dem og for dem. Jeg tror, sagde han, at dersom England blot havde haft Mod nok til helt at forsage de stærke Drikke, vilde Krigen forlængst været forbi.

I et af sine Møder uddelte han 850 Ny-Testamenter til Mænd, der alle havde bestemt sig til at følge Jesus.

Gipsy Smith rejste efter Mødet i London tilbage til Fronten. Han arbejder i Forbindelse med K. F. U. M. og dets Soldaterhjem.

Kirkesøgning.

Bladet „The United Presbyterian" giver et summarisk Uddrag af en Rapport, som Kongregationalisternes „Social Service Department" har udgivet, om Kirkesøgning. Denne Rapport er grundet paa Undersøgelser, der er foretaget i fem Stater: Tennessee, Missouri, Kansas, New York og Maine.

Rapporten siger, at i Tennessee gaar 25 Procent af Befolkningen i de Kommuner, der er undersøgt, ikke i Kirke; i Missouri 28 Procent; i Kansas 45 Procent; i Winchester County, New York 53 Procent og i Maine 65 Procent.

Rapporten siger videre, at Kirkesøgningen synes at være bedst der, hvor den gammeldags Lære om Synd og Gengældelse forkyndes. Det siges endvidere, at „i alle de undersøgte Kredse er det dem, som har faaet mere end Almueskoledannelse, der er Kirkens bedste Støtter." Af Mænd med College-Dannelse er der kun tre Procent, der ikke søger Kirken; af dem med Højskole-Dannelse 10 Procent; af dem med Almueskole-Dannelse 26 Procent og af uoplyste 61 Procent.

Ovenstaaende Meddelelser angaaende Kirkesøgning er nok saa interessante for alle, som tænker over, hvad Betydning det har, at Folk kommer i Kirke at høre Guds Ord forkyndt. Men det ligger nær at spørge: Hvorfor søger 97 Procent af collegedannede Mennesker Kirken, medens kun 39 Procent af uoplyste Mennesker søger den? Det er jo langtfra afgjort, at hvad der siges i foreliggende Rapport passer for alle dette Lands Egne, men lad os antage, at det passede, og saaledes næsten alle Mennesker med højere Dannelse gaar til Kirke, medens langt over Halvdelen af uoplyste ikke gaar til Kirke, hvad kan da være Grunden til et saadant Forhold? Det er et stort Spørgsmaal, og vi mener ikke at kunne besvare det, men det er værd for enhver kirkesøgende Læser at tænke over, og saa vil vi pege paa adskilligt, som maaske kan bidrage til dets Besvarelse.

Er det Guds Ords Forkyndelse, de uoplyste Mennesker føler mindre Trang til eller har mindre Smag for end de højere oplyste? En saadan Antagelse synes ikke rimelig. Det siges jo ligefrem om Jesus, da han prædikede i Jødeland, at „den store Skare hørte ham gerne" (Mk. 12, 37). Tusinder, ja mange Tusinder hørte ham og fulgte ham ud i Ørkener, endogsaa med Fare for at komme i Hungersnød. Jesus maatte bespise dem i Ørkenen, for at de ikke skulde vansmægte paa Vejen (Mt. 15, 32). De synes at have været saa grebne af Jesu Prædiken om Guds Rige, at de har lagt alt andet til Side for det. Og Flertallet i disse Skarer var ikke højlærde, men mindre oplyste Mennesker.

Og lignende Erfaringer er der gjort siden. De Tusinder, som samledes i Jerusalem Pinsedag, var Mennesker lige ud af Folket. Paulus erfarede noget lignende ude i Hedningeverdenen. Og hvad erfarede ikke Luther? Og i andre Samfund: Hvad erfarede ikke D. L. Moody og Spurgeon? Og der er Mænd, som i Dag forkynder Guds Ord i Aand og Kraft, og der samles Skarer lige ud af Folket for at høre. Hvor der tales om Jesus og hans Kærlighed og Magt til at frelse Syndere, til at hjælpe dem paa Fode, der vil Skarer lytte. Hvorfor kommer da et saa lille Mindretal af Folket og saa mange af de højtoplyste i de Kirker, hvor Kirkesøgningen har været undersøgt?

Kan Aarsagen være den, at Evangeliet ikke forkyndes der? Er det andre Emner, der behandles fra Prædikenestolene, saa som Filosofi? Politik? Selskabsmoral? Kunst? eller Litteratur? Eller er det Kirkerne og hele Kirkegangen, der er bleven saa moderniseret, saa „højtonet", at det almindelige Folk, Arbejdere, Fattigfolk ikke passer i Kirkestolene, i det Selskab, der søger disse Kirker? Vi spørger, for at Læserne kan tænke over det og iagttage. For det er sikkert, at baade Jesus og de Evangelister, vi har nævnt, forkyndte det Guds Rige, hvor Retfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand var lige saa let tilgængelige for fattig som for rig, for uoplyste som for højt oplyste.

Det er et Spørgsmaal, hvorfor de uoplyste ikke søger Kirkerne, et andet, hvorfor collegedannede Mennesker søger dem.

Vel at mærke — vi glæder os over at høre, at tidstrænte søger Kirkerne, blot de søger dem af den rette Grund. Men der falder os et andet Spørgsmaal ind: Hvorfor gaar de ikke og prøver paa at faa de andre med? Det kunde jo saa i det mindste give de mindrebegunstigede i Samfundet et Indtryk af, at de ikke overser dem, at de gerne vilde have dem med til at fylde Kirkebænkene, med til at sidde ved Siden af dem at lytte til det Ord, der taler om et Rige, der ikke blot er for Excellencer, Millionærer og andre af de højere Samfundsklasser, men for frelste Syndere uden Forskel. Det skulde vel aldrig være noget andet end det simple Evangelium eller Forkyndelse af Guds Ord, der drager de højere Klasser? Det skulde vel ikke være Prædikantens fine Dannelse, hans Lærdom, hans æstetiske Foredrag og udsøgte Sprog, der drager dem? Lærdom, Dannelse og et godt Foredrag i et tydeligt og udtryksfuldt Sprog er ingenlunde at kaste Brag paa, men alle disse Ting skal staa i et tjenende Forhold til det Guds Ord, der forkyndes, og de mindrebegunstigede i Samfundet maa altid gives et Indtryk af, at i Kirken er de ligestillede med hvem som helst, der er alle ligestillede, og det Indtryk skal baade Prædikanten og Kirkens Støtter hjælpe hverandre at give dem. Ellers er det altfor naturligt, at „Proletariatet" holder sig fra de Steder, hvor „Aristokratiet" samles.

Er vor lutherske Kirke vaagen?

Der er Krig og Rygte om Krig, saaledes er atter et Aar gaaet hen. Saare meget dansk Blod er udgydt i denne Krig, hvilket de mange faldne Slesvigere raaber højt om, men det har næppe vakt ret mange af Tryghedens Dvale.

Vi gaar saa trygge og rolige til vor Gerning som Børnene til deres Leg, mens de synger: „Her er dog en dejlig Skov, her er ingen Røvere."

Krigen er nu kommen os meget nærmere, vi er selv med i den; mange Hundrede unge danske Mænd er allerede indrullerede i Hæren, og Danske vil uden Tvivl komme med i Tusindsvis.

Er vi som Kirke vaagen, saa vi vil gøre, hvad vi kan, at der kan være lutherske Præster indrullerede i Hæren til Vejleden for de unge Mænd fra vore Menigheder og vore danske lutherske Hjem ud over Landet?

Jeg tror, at vi har unge Præster, som er villige til at gaa, og som kunde hjælpes paa Gled ved en Opmuntring fra vort Kirkeraad, naar de derved fik at føle, at de opfylder Kirkens Ønske og ledsages af vor Forbøn.

En ung, dansk Mand (Jørgensen) fra den theologiske Afdeling ved vor Skole i Blair, er allerede i aktiv Tjeneste ved en Afdeling af Hæren paa Vestkysten. Han fortæller, at han har truffet mange Katolikker og Metodister som Præster i Hæren, men han har ikke truffet en eneste luthersk Præst, der. Saa spørger han: „Er den lutherske Kirke vaagen?"

Jeg har ladet mig sige, at en Præst i Hæren faar Kaptajns Rang og Løn, men hvorfor fra det vilde en saadan Mand komme ind i et Liv, rig paa Begivenheder og Oplevelser, der kunde tjene ham og vort Folk til Velfærd, saa længe han levede, ja endog længere.

Jeg vil haabe og bede, at vi maa blive saa vaagne, saa vi maa faa fra 10 til 20 Præster i U. S. Arme til at ledsage vore unge Karle og blive dem en Hjælp i Nøden.

H. P. Jensen.

Alt ske sømmeligt og med Orden

Det er jo af stor Betydning at Sømmelighed og Orden iagttages ved vore Gudstjenester og Møder baade smaa og store.

Om en sjæ Stund stævner mange af vor Kirkes Folk til Aarsmøde i Neenah, Wis.

Lad mig i al Korthed sige: Jeg synes ikke, det er sømmeligt, at Nadveren ved vort Aarsmøde henlægges til Onsdag Eftermiddag Kl. 6,30.

Vi har prøvet at have Nadver gang ved Slutningen af vort Møde, nu har vi den ved Begyndelsen, men man kan næsten ikke blive fri for Følelsen, at den er os til Ulejlighed og maa faa henlægges, hvor vi synes, den kommer mindst i Vejen.

Men er Nadveren nu ikke værdig til at have sin Plads ved Søndagens Højmesse, for Ordinationens Skyld, saa mener jeg, at vi kunde handle mere sømmeligt med den, end vi nu gør.

Vi kunde begynde og afslutte vort Aarsmøde med Nadvertjeneste, og jeg tror, at adskillige Guds Børn vilde være hjertelig glade ved at deltage baade først og sidst. Nadveren er det højeste og helligste i al vor Gudsdyrkelse, og jeg er vis paa, at ingen har til Hensigt at handle usømmeligt imod den, men det er den gamle Historie, som gentager sig: „Slangen bedrog mig." Han vil ogsaa bedrage os til at give noget andet Fortrin for Nadveren.

H. P. Jensen.

Jens Nielsen Jersild.

(Af P. S. Vig.
(Fortsættelse.)

Mens vi opholdt os i København i Vinteren 1884, døde Biskop H. L. Martensen — 3die Febr. 1884. Som naturligt var, samledes der en stor Mængde af Danmarks Præster og højere Geistlighed i København til hans Begravelse, der foregik fra Frue Kirke, hvor Talerne holdtes over ham. Jeg ser endnu den lange Række af Præster i Ornat, der fulgte den afdøde Høvdings Kiste, da den bares fra Bispegaarden og ind i Frue Kirke. Særlig mindes jeg Biskop Monrad med det mandigt stolte Hoved, som jeg tidligere havde set i Rigsdagssalen. Men vi maa tilbage til Begravelseshøjtiden i Frue Kirke. Der var samlet en Mængde Mennesker uden for Kirken og saa paa Processionen. Jeg, som havde læst ikke saa faa af den afdøde Biskops Skrifter og været meget optaget af disse, havde megen Lyst til at komme ind og høre de Taler, der blev holdt over den Mand, hvis Navn havde saa fin en Klang i den theologiske Verden ogsaa uden for dette Land, der havde fostret ham. Jeg nærmede mig Kirkedøren, men blev vist tilbage: Der var ingen Plads for Plebejer ved hans Højærværdigheds Begravelse, — uden i tilbørlig Afstand! Jeg havnede saa nede blandt en Del Ladegaardskarle, som var udkommanderet til Gadefejning, men havde Hull under Begravelsen. Det var et meget interessant Selskab, at sige naar man ikke kom dem alt for nær, da baade deres Haandgreb og Skuldertræk nokſom vidnede om, at de ikke var ene. Men vittige var de, som alle Københavnere, og selv i deres Samfund var der Forskel paa større og mindre, kunde jeg høre. Men jeg fik snart andet at gøre, end at høre paa dem. Kunde jeg ikke selv komme ind i den fine Kirke, saa kunde jeg dog se paa den, der kunde komme ind. Og hvem ser jeg ikke gravitetisk frem mod Kirkedøren og ind i Kirken blandt Excellencer og Højværdigheder, uden min gode Konterbunal Jersild med sin bredskyggede Hat, stor nok til at dække øverste Etage af hvilken som helst Højærværdighed, sin lange sorte Frakke, lang nok til at være Skjul for en fremmed Excellences Korpus, sine forgyldte Briller paa Næsen, der gav ham Værdighed nok til at være hvorsomhelst. Saadanne Tanker omtrent maa vist Dørvogterne have haft, for der var ingen af dem, der vovede at spørge om min gode Vens Berettigelse til at være med i det fine Selskab. Paa en Maade kom jeg saa ogsaa med til den gamle Biskops Begravelse, idet jeg fik et troværdigt Øjen- og Ørenvidnes Beretning derfra og [illegible] paa første Hand. Jeg kan [illegible] for det, men hans Be[illegible] om sig selv ved denne [illegible] var for mig nok saa interessant som det, han fortalte mig [illegible] der blev sagt derinde om den afdøde. Naar jeg spurgte ham: „Hvorledes kom du ind?" svarede han: „Jeg slog Følge med de andre høje Herrer, der var ingen, der sagde noget til mig, og jeg skulde nok tie." „Men hvor turde du vove det?" spurgte jeg. „Dersom nogen havde sagt til mig at jeg skulde gaa ud, saa var jeg selvfølgelig gaaet, men der var ingen, der sagde et eneste Ord til mig." „Du satte dig vel saa nede ved Døren, da du endelig var sluppen indenfor?" mente jeg. "Nej, naturligvis gjorde jeg ikke," svarede han; „da jeg nu var kommen ind, sørgede jeg for at komme saa langt op, at jeg kunde høre, hvad der blev sagt: Saa vidt jeg kunde skønne, fad jeg blandt nogle af de højeste, der var i Forsamlingen." Angaaende Talen, som blev holdt af Martensens beslægtede Efterfølger, daværende Biskop i Aarhus, B. J. Fog, skal jeg ikke sige ret meget. Han, der holdt den, var den afdødes Discipel og talte som saadan ved sin Mesters Baare. — Men for Jersilds Vedkommende er det Træk, jeg her har fortalt, nok saa betegnende, og det er da derfor jeg har fortalt det. Han var ikke bange for at give sig af med det, der for andre saa ud som umuligt. Det har han paa sin stille, flindige Maade gjort mer end een Gang siden hin Dag, da den gamle Biskop blev begravet i København. — Vor Skolegang i København afsluttedes med Eksamen, der holdtes i Dr. Skat Rørdams Hjem paa Nørregade. Dr. Rørdam, der dengang var Sognepræst ved Helligaands Kirken, var tillige Formand for Udvalget for Dansk-Amerikansk Mission og derfor den Mand, som vi, der studerede for at blive Præster i denne Mission, særlig forterede under. Hin Eksamen, som fandt Sted i Begyndelsen af Maj 1884, er mærkelig derved, at ikke mindre end tre senere Biskopper var vore Eksaminatorer, nemlig Dr. Skat Rørdam, der efterfulgte Fog paa Sjællands Bispestol, daværende Prof. theol. P. Madsen, der blev Sjællands Biskop efter Rørdam, og Prof. theol. Fr. Nielsen, der senere blev Biskop baade i sin Fødeby Aalborg og tilsidst i Aarhus, hvor han døde. De nævnte Herrer var alle Medlemmer af Udvalget dengang. Foruden dem var de øvrige Medlemmer af Udvalget tilstede, saa der var høje Herrer nok at komme ind for, særlig da med den Smule Viden, vi sad inde med. Fra samme Eksamen er der et lille Træk angaaende Jersild, som jeg her skal anføre. Professor Madsen, der eksaminerede os i Dogmatik — vi havde læst hans Dogmatik, som dengang kun eksisterede i Kollegie-Hefter — var, som bekendt, en Vestjyde fra Rabsognet til Aulum, Jersilds Hjemsogn. Det traf sig hverken værre eller bedre, end at Jersild kom op i Spørgsmaalet om den hellige Nadvere, og her blev han uenig med Professoren i Spørgsmaalet: Gives der Syndsforladelse i Nadveren? Vi kendte Prof. Madsens Anskuelse herom fra hans Bog. Men Jersild, som var vel kendt med Vilh. Becks Lære desangaaende og enig med denne, paastod, nej. Jeg kan endnu se de to lejge Vestjyder sidde lige over for hinanden, begge røde i Kammen, hver hævdende sit Standpunkt og giveyde sine Grunde. Professoren indrømmede sin Modstander, at Nadveren ikke er særlig Syndsforladelsens Sakrament, men hævdede paa den anden Side, at Modtagelsen af et aandeligt Gode engang ikke udelukker, men meget mere medfører gentagen Fornyelse der af. Jeg har meddelt dette Træk, fordi det viser os en Side i Jersilds Karakter, der vitterligen kom frem hos ham. Han kendte selvfølgelig Professor Madsens Opfattelse angaaende nævnte Spørgsmaal og kunde have givet ham det, da han blev spurgt. Men da han anså denne Opfattelse for at være uriglig, vilde han ikke gøre det for at behage Professoren. Derfor svarede han, som han gjorde.

Med Eksamen og Sammenpakningen af vore Sager stilltes vore Veje i Danmark. Den 14. Maj 1884 forlod jeg København med det nye Dampskib „Hekla" for at gaa tilbage til Amerika. Jersild blev endnu en Tid derhjemme. Inden han forlod Danmark, havde han i Helligaandskirken i København holdt Brøllup med sin Forlovede, Frøken Laura Øberg.

Efter at have opholdt sig en Tid her i Landet, blev Jersild kaldet til Pastor P. L. C. Hansens Efterfølger som Præst for Menigheden i South Chicago og paa Chicago Sydsiden, og paa disse Menigheders Kald blev han den 21. Septbr. 1884, ved Aarsmødet i Clinton, Ja., ordineret til Præst af A. S. Nielsen. Jersild og Hustru fik altsaa deres første Hjem i Amerika i South Chicago. Her var, navnlig paa Chicago Sydside, en Del unge Mennesker, der havde gaaet paa Højskole, nogle i Elk Horn, men de fleste vistnok i Ashland, Mich., hvor Pastor H. J. Pedersen dengang havde en Højskole. Der kom vistnok nogen Misforstaaelse ind mellem Jersild og de unge. Om saa disse henvendte sig til H. J. P. om Støtte, ved jeg ikke, men i hvert Fald skrev denne en Artikel i „Dannevirke" med temmelig tydelig Adresse til Jersild og den Kristendomsopfattelse, som han var Talsmand for. Efter min Mening var nævnte Artikel temmelig uforskammet, og jeg følte mig opfordret til at gøre den til Genstand for et temmelig skarpt Eftersyn i det Blad, hvori den var fremkommen. Mit Indgreb i denne Sag var vistnok ikke saa lidt præget af Hovenhed, har jeg nu en Følelse af, og jeg undgik vist ikke at gøre mig skyldig i den Synd, som jeg mente Pedersen havde gjort sig skyldig i. Det ligger nu saa langt tilbage i Tiden, at jeg har glemt Enkelthederne, men jeg husker to Ting. Den ene er, at jeg fik Brev fra Jersild, hvori han takkede mig for den Vennehaand, jeg havde rakt ham. Og jeg husker, at paa min Ordinationsdag i Neenah, i 1885, havde jeg et Møde med Pedersen udenfor Kirken, der endte med, at han rakte mig Haanden med de Ord, at han tilgav mig alt, der kunde have været mellem os. Jeg havde dog altid siden en Følelse af, at jeg hørte til de Personer, som han helst ikke vilde have noget at gøre med. Men hvorom alting er: hint Indgreb til Værn for min Ven var det første Skridt paa den farlige Skribentbane, og første Gang, da Vig og Jersild stod sammen. — det skulde ikke blive den sidste. — Hvor længe Jersild var i South Chicago, husker jeg ikke nu. Men vistnok allerede i Slutningen af 1885 tog han mod Kald fra Menigheden i Carlston, Freeborn Co., Minn. Her besøgte jeg ham i 1887, da „Dansk Folkesamfund" havde holdt sit Indtog i Verden. De livlige Mødeboer, som udgjorde en stor Del af Menigheden i Carlston, hørte til „gamle Bojsens" Folk hjemme fra og var naturligvis særlt inde for den af F. L. Grundtvig stiftede nye Forening, som jeg havde en ikke saa lidt forskellig Mening om, og det værste var, at jeg havde udtalt denne min Mening i „Dannevirke." Jeg lik derfor mange Samtaler om dette Emne med Folkene i Carlston, men i det hele var min Tur dertil, som jeg nu mindes den, saare fornøjelig, og navnlig glædede jeg mig ved at være sammen med Jersild og hans Familie . .

I Foraaret 1889 tog Jersild med Kald fra Menigheden i Neenah, Wis., hvor han saa, med et Aars Afbrydelse, da han og Familie boede i Oconto, havde sit Hjem til sin Død. Medens hans Virksomhed hidindtil væsentlig havde været i Menigheder med overvejende grundtvigsk Præg, kom han i Neenah og Oconto, som var Anneksmenighed til Neenah, ind i en Kreds, som den alvorlige og begavede Past. N. Thomsen havde arbejdet i i flere Aar og haft Indflydelse paa mange Mennesker, der vil mindes ham indtil i Dag. Past. Thomsen var en Menneskekender og Sjælesørger som faa, og hans Virksomhed har sat dybe Spor, saa det indtil nu kan kendes, hvor han har virket. Der er ingen Tvivl om, at Jersild her følte sig helt anderledes hjemme end enten i Chicago eller i Carlston, og at de har haft sin store Indflydelse paa hans Virksomhed udad, saa vel som indad, er der for mig ikke Tvivl om. Men for at kunne forstaa denne Side det nødvendigt for Nutidslæsere at gøre et Rundskue i den danske Kirke, som den var dengang.

Til Kvindeforeningerne i Pacific Kreds.

Den 22. Maj d. A. afholdt Delegater fra Fresno Co. Kvindeforeningerne, i vore respektive Menigheder, et Møde i Easton og organiserede et Hedninge-Missions-Forbund for Pacific Kreds med Tilslutning af to andre af Kredsens Kvindeforeninger. Vedtægterne af dette Forbund medfølger.

Navn:

Kvindeforeningernes Hedninge-Missions Forbund i Pacific Kreds.

Formaal:

At understøtte Den fore. d. ev.-luth. Kirkes Hedningemissioner efter bedste Evne.

Styrelsen:

Styrelsen bestaar foreløbig af en Finanssekretær, som modtager Bidragene fra Kvindeforeningerne, sender de bevilligede Penge til Samfundets Kasserer og sætter de tiloversværende Penge paa Rente i en Bank, danner det korresponderende Mellemled mellem de understøttede Missioner og Kvindeforeningerne og fremlægger hvert Aar Regnskabet for Kredsens Revisorer til Eftersyn. Regnskabsaaret er fra 1. Oktober.

Den nuværende Understøttelse begrænses til $150 aarlig, og vedtrykkes „Past. J. P. Nielsens Medhjælper" i de offentlige Kvitteringer.

Mrs. F. D. Klyver valgtes til Finanssekretær indtil Kredsmødet 1918.

Paa Forbundets Vegne.
Mrs. F. D. Klyver, Sekr.
Rt—D, 297, Fresno, Cal.

Liste 7.

Indkomne Beløb til Kirken i Fresno, Cal., ved Past. C. S. Rosenberg.

Rev. N. S. Nielsen, Selma, Cal., $25. Kontant $5. N. P. J. Hammond $50. M. C. Jensen $15. H. N. Krog $40. H. M. Bonnifsen 25. J. A. Johanson $25. Marie og Anna Louise Rosenberg $10. Mr. og Mrs. H. L. Jensen $2. Lillian Petersen $30. Reinardt Petersen $25. A. P. Petersen $50. J. L. Nielsen $15. N. M. Jensen $5. Chris Andersen $50. Christen Petersen $10. Marcn Larsen $5. S. C. J. Hammond $15 af $25 lovet. Poul og Elmar Petersen $75. Halvor Jacobsen, New York City $25. Ethel Jensen $10.

Past. H. Jensens Gravsten.

Da Past. P. H. Miller, Ringsted mindede om Gravsten paa vore afdøde Præsters Grave, nævnede han ogsaa Past. H. Jensen, Council Bluffs. Mrs. H. Jensen meddeler mig, at paa Past. Jensens Grav er der allerede sat en Mindesten, og at den er betalt. Angaaende ham behøver man saa intet videre at foretage sig.

J. M. Hansen.